

μι τὰ δεσμάντια τὰ βαρεύεται
στηφάδα να μυρίζει;

Σὺ βασιλές σ' ἔμπει γινοῦ,
δέ Κύρι τῶν ουρανῶν,
τοῦτο σαλεῖνε καθε νοῦ,
δέ δέσποινει τῶν Ἀθηνῶν.

Π.—Στενοκοπούμασι, Φασουλῆ, καὶ μι τὰ δόρμου χρίσ...

ποιὸς ξέρει κι' ἀν δὲν ἐπίλυνε πηρούνια καὶ μαχαίρια.

Φ.—Μπορεῖ κι' αὐτὸν νὰ τόκενε, βρὶς Περικλῆ Μυλόρδο...

ποιὸς ξέρει κι' ἀν δὲν πάστρες μονάχη της τὸ σκόρδο.

Π.—Ποιὸς ξέρει κι' ἀν δὲν δέσποινει ταξι τὰ ντουλαπία της.

Φ.—Ποιὸς ξέρει κι' ἀν δὲν μπάλωνε τὰ τρόπια τὰ τσου...

Π.—Μαρί Βασιλίσσα κι' αὐτὴν νὰ κάνῃ τέτοια πράματα

καὶ νέα καὶ μεσόκοπη καὶ μέσα 'στα γεράματα.

[βράπτε της]

Φ.—Λένε καὶ γιὰ τὰ παιδιά της πᾶς δὲν τάρινε σὲ μπό-

δημας τῆς Ρωμαϊκῆς Ματρόναις,

μιά τάντηρες μονάχη [ναίς]

σὰν παλιρού καριού μητέρα,

καὶ κυττούσες νύκτα 'μέρα

μήνη τῆς πάθουν καὶ συνέργη.

Περικλέτο, σ' ἕρωτα,
τῶν σου φίνεταις κι' αὐτό;

Π.—Τοῦτο σήμερα νομίζω καὶ σὲ δούλων δὲν ταριστεῖς,
κάθηπτε προστυχιά μυρίσει,
ἴπρεπε νὰ καττάη
καὶ νὰ μήν τάντηροιήν

Φ.—Σ' διτ λέγεις συμφωνῶ,
τοῦτο ποῦ φροντες φρονῶ.
Άμπει τώρα τί θὰ πῆς
δεν μάθης κι' ἀλλ' ἀκόμα;
δίχως ἀλλο θὰ ντραπής
καὶ θ' ἀνοίξεις χάσκον στόμα.

Π.—Δέγιο μου, βρὶς Φασουλῆ,
σὲ περαστῶ πολὺ.

Φ.—Σὲν εἰτύχαινα, καλέ μου,
μαύριας συμφορεὶς πολέμου,
τότε μι κρητικής τάρας
τρέστελλε μές στην ἀντάρα
να μυρίσουνε μπαρούτι...
ἀλλη προστυχιά καὶ τούτη

Π.—Κι' ἄτανε μητέρ αὐτή,
καθὼν γράφουν, λατρευτή,
ποῦ ζητούσε τὰ παιδιά της νὰ τὰ στέλλει 'στὰ πυρά;
μαρὲ μάννα μιά φορά!

Θύλις, Φασουλῆ, μαννάδες; θύλεις πρότυπα μητέρων;
Θάδρης μόνο μις 'στο κράτος τῶν Ρωμαϊων, τῶν νιετάρων.
Όταν πολυχωρής
δ παπακούς δ Θαδρής
τὸ σκαβί του ζεγγυμάνωη κι' δ κλεινός σαλεύη τόπος,

τότε βλέπεις τῆς μαννάδες νὰ φροντίζουν ὅπως ὅπως
γιὰ νὲ βγούν ἀπελλαγάντες τὰ γανατά θρίμματά των
καὶ νὰ τάχουνε κοντά τουν.

Νὰ μαννάδες δημας πρέπει, ποῦ 'στ' ἀλιθεσσα, μαρὲ βλάχη
τὰ παιδιά των ἀγαπάντες,
καὶ ζητούν καλά καὶ σώντις σὲ πολύμου πατατράκα
μὲ τοὺς ἔλλους νὲ μήν πάνε.

Πάτε μπορεῖς μητέρα νέσται, καὶ τῶν σπλέγχνων σου τὸ
νὰ τὸ στέλληρας σὲ κινδύνους, σὲ φωτὶς πολέμου κι' αἰματα;

[βρίμα]

Νὰ μαννάδες, όπου θύλουν τὰ παιδιά των, βρὶς Σχαριτλοί,
στρατηγούνς τοῦ κριθατού,
νὲ ζεσταίνουνε 'στον ἥλιο
τὰ σπαθιά τοῦ ραχατσιού.

Φ.—Μάθε, Περικλῆ, καὶ τοῦτο.

Π.—Βράπτε μου, λέγ μου το.

Φ.—Ἐκεν' ἔρωτα καὶ κόρτε μὲ τὸν ἀνδρά της μαζί

σὲν κορέ μπορεῖσαζε.

Τοῦτος ητανε ψυχὴ της, φωτὶς της, καὶ γαλισινδρα της...

Π.—Ἄλλη προστυχιά καὶ τούτην ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀνδρά της.

Φ.—Ολόνα τὸν 'Αλιβέρτο...

Π.—Τι μοῦ λές, μαρὲ τσιφούτη;

Φ.—Φρόντιζε καὶ γιὰ τῆς δούλαις...

Π.—Ἄλλη προστυχιά καὶ τούτη;

Φ.—Μὲ τοὺς φίλους μας 'Εγγλέζους δῆλο τὸν σταύρο μου

[κάνει]

καὶ δὲν ἀπέλθηκε τοὺς εἰχά, Περικλέτο μου, τὴν χάρα.

Π.—Κι' ἔγι, καύμενε, Φασουλῆ, θυμαρέω κι' ἀπορῶ

πᾶς εἰχανε Βασιλίσσα μιὰ τέτοια γιὰ κατρό,

καὶ δὲν τῆς θλέγε κανεῖς

ἀπὸ τοὺς τόσους εὐγενεῖς

νὰ περιτίθει καθεδμάτι

παλιρό της προστυχούμενά,

καὶ νὰ διεβαθήσῃ σὰν Ρωμαϊκή

Φραντζίσκα ρωμάντιζα:

[επειδή]

Φ.—Λένε πᾶς, εἰχε Βασιλίσσα προπάτους καὶ προγόνους,

ποῦ τοὺς Τζάν Μέτουλ δίδεσσαν σὲ περασμένους χρόνους,

ναὶ μὲν λαμπρὸς δ Θρόνος της κι' ὑπέρλαμπρον τὸ Στάθμη

ἀλλὰ δὲν εἶχε ντιστενέιδον Ρωμαϊκής γαλαζοκάμικτης.

Δὲν εἶχε τὸ δικό μας σίκ, βρὶς Περικλῆ καύμενε,

κι' εκείνο πόσ τὸ λένε,

ποῦ δίνεις καὶ στὴ γύρτισσα τραχῆς χυρᾶς ἀέρα,

καὶ σὲν διεβαθίνη δίπλα σου πηγαίνεις παραπίρα.

Τι τοὺς θύλεις, Περικλέτο, τοὺς προγόνους 'Εδουσάρδους,

τοὺς 'Ερρίκους, τοὺς Ριχερδους;

Τι τὰ θύλεις τὰ Παλεάτιε, σὰν δὲν εἰσαι ντιστεγκάζεις...

εἰμπορεῖς προγόνους μάχης, ποῦ ν' ἀδειάζουν τὸ άναγκατό,

κι' δημας μοισογυμφραδάτη νὰ ξυντάξει τὸ μεσημέρι,

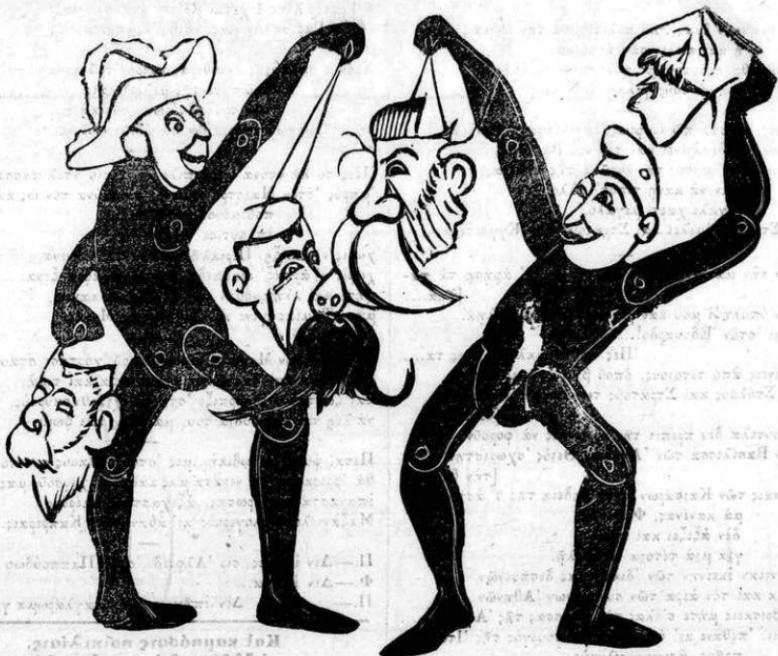
μιὰ στιγμὴ νὰ μη σου λεῖπουν τὰ ρωμάτικα ἀπὸ τὸ χέρι

σὲν κυρίσις κοινεράντας τὰ παιδιά νὰ περιτίθει

δίχως μές στὴν ἀγκαλιά σου σὲν ντυντα νὰ τὰ κρυτής,

ἀπογόνους 'Εδουσάρδουν ν' ἀντικρύζεις προπετῶς

καὶ τὸν ἀνδρά σου νὰ βλέπῃς καὶ νὰ σοργάτης ἵματός.



·Αχ! έκείνως, άχ! έκείνως
η Ρωμαϊκή ή Λεβαντινής.

Νέο πολύτιμο μπουκέτο,
πού πλήσιον του βρωμώ,
νέ γυνακές, Περικέτο,
πού θευμάτω κι' έκτιμο.

Σέρια κάμποσαις πώς είχαν για παππούς τὸν μπακαλιάρο
και γιαγιά των την σαρδέλα,
κι' δύως κύτταξε τι τρίλλα!...

τρίχω διπλα των, καστίδη, λίγη μυροδιά κι' πάρω.

Είχαν μπακαπάδες δούλους, είχαν μαρμαράδες δούλας
μέ φακούλια, μέ κουρέλια...
τώρα πίες για πατρίδα νά της πάσσουν όνχηγούλας
και νά λιγωθούν 'στα γέλοια.

Τώρα 'στοὺς καριόδες τῆς νίκης, πού γιλούμε τὸν Τουρκιά,
ἐπλημμύρησαν τὰ ζάχια 'στον Τσολιάδων τὸ λημέρι,
τώρα γίνηκ' Εδουάρδος ὁ μπαρμπές μὲ τὰ βραχιά
κι' είδος 'Βλισσάβετ Στούαρτ η μαμμέ μὲ τὸ τσεμπέρι.

Μά και σύ θαρρό πώς ξήις παλαιών 'Ερρίκου θρόνος
κι' ίμαθες και τὸ σπείρι σου σάν μπαρτούνι νά τὸ παίζει...
Πά, φίλε μου Ριχάρδη, νά σταυρώσουμεν τὸ ξίρος;
σάν ιππότες της Ομίχλης και της Στρογγυλής Τραπέζης.

'Εδουάρδης, δέν μιλάς;
πώς μι βλίστες μπρός σάν νούλας;
'Εδουάρδης, δέν γελάς;
μὲ τῶν 'Αγγλων τὴν γρηγούλα;

Τοὺς Ρωμαῖους κυττάκω γύρω
και τοὺς 'Αγγλους τοὺς οικτείρω.

"Ας ίδουμε τί θά κάνουν μὲ τὸν νέον Βασιλέα....
καθώς πρέπει δὲν θά γίνουν,
ἢ 'στὰ πάτρια θά μείνουν,
τὰ παληδά, τὰ φωραλέα;

Δὲν θὰ μιμηθοῦν ἐμές, τοῦ πολιτισμοῦ τὴν κρέμα;
ἢ καὶ πάλιν σὺν ἀγγοῖσι
σε πολέμους θὰ σκορπῶ τὸ πολιτισμὸν των αἰμα
μηδὲ τὸν γελάρ' ἢ Νίκη;

Φ.—Σκύψε νὰ σου πῶ χρυσίως, εὐγενέστατε Τσολιά....
ντιστενήδων δὲν δικρίνει καὶ τὸν νέο Βασιλέα.
Μόλις 'φέρεσι καὶ αὐτὸς τὴν κορώνην τῆς μητέρας,
ποὺν νὰ κάνῃ τίποτ' έλλο,
ἔνθαλε χαρτί μεγάλο,
καὶ γιὰ Στόλους ὅμιλες καὶ Στρατοὺς τῆς Ἑγγλιτέρας.

Π.—Σαν τὴν μάννα του καὶ τοῦτο δὲν θ' ἀφήση τὰ πα-
χέντα τὴν ὑπόληψή μου καὶ γι' αὐτὸν τὸν Βασιλέα....
Κόμης καὶ στὸν Ἐδουάρδο....
[Ληρα....]

Φ.—Πίες τα, Περικλέτο, 'πίες τα....
τοι προσμένεις ἀπὸ τέτοιους, ὃκου βγέζουν μανιφέστα,
καὶ τοὺς Στόλους καὶ Στρατοὺς των πρώτην δόξαν των
[θαρροῦν]
τέτοιοι κούτελα δὲν πρέπει τῆς κορώναις νὰ φοροῦν.

Π.—Τὴν Βασίλισσα τῶν Ἀγγλῶν Θεός 'σχωρίστων....θὰ
[τὴν θάψουν]
καὶ κορώναις τῶν Καισάρων 'στὸν κηδεία τῆς θ' ἀστράφουν,
μᾶ κανένας, Φασούλη,
δὲν ἀξίζει καὶ πούλη

γιὰ μιὰ τέτοια νὰ 'μιλῇ.
Τὴν εὐγένειαν ικείη τῶν 'δικῶν μας δεσποινῶν
καὶ τὸ σικ καὶ τὸν ἄσπετον τὸν συγγράφων 'Αθηνῶν
δὲν τὸν βρίσκουν μήτε ο'όλας τὰς Ανάσσες τῆς Ἀγγλίας....
Φ.—Πατεῖ, 'πιθένε καὶ ὁ Βίστος, μουσουργὸς τῆς Ἰταλίας,
πρφος, θυσος, γλυκύς,
Βασιλέας τῆς μουσικῆς.

'Οσκάρ λὸ σα μὰ νὸν ντιρά καὶ ἀντίο Λεονάρδο....
στὸν Βασιλέα τῆς Μουσικῆς δλας ἢ Μούσας τῶρα
τὰ ρόδα των σκορπῶν
καὶ καθεμεμψί τὸν τραγουδεῖς....
πένη τα τραγούδα, πάνε,
ποὺν τὰ τραγούδησες πειδί,
καύμενο Περικλέτο...
πόβερο Ριχαλέτο.

"Στὴν μελωδίας τὴν νερὴ καί σὺ σὺ μετανόοις,
τὸ λείψικο τὸ σκέπαστον τὸν κόμον τὰ στεφάναι,
καὶ περαστικοὺς ἀγγείους λευκόφτεροι σιμέ του
καὶ κάνουν μελωδίας των τὸ φυγομάχημα του.

Τί μελωδίες σκουσμα γλυκεῖς καὶ ἀγγελικής
ἀκούμε καὶ ἔδω πέρει...
καὶ ἡ τελευταῖς του πνοή σὺν νόται μουσικῆς
ἐχθῆν στὸν ἄσπετο.

Πετοῦν ἀπόδοντα γύρω του νὰ πάρουν τὴν εὐχά του,
καθει καρδιὰ τῆς νόταις του βαθεῖας τῆς νοιάδει,
μαζ μελωδίας 'γνωκαν 'στὸν νοῦ καὶ 'στὴν φωνή του
τῆς γῆς του τῆς πελάπτης οι στεναγμαὶ καὶ εἰ πόθει.

Καὶ τί τὸν ἐκελεσθησ μὲ τοὺς χρυσοῦς του φθόγγους!...
ἴλευθεράς χαράγματα καὶ σκλαβωμένων βόγγους.
Ο Βασιλέας δὲ Βίκτωρας 'στὴν μουσικὴ του ζῆ,
καὶ καθε στήθος 'Ιταλοῦ λαχταριστὸ σκητά,
δ Γαριβαλδης ἔρχεται μὲ τὸν Καβούρ μαζί...
εῖσες Γαριβαλδη μας, εἰσίς λιμπερτά.

Χρόνια σκλαβήσεις ἴλευθερο, καὶροι τοῦ κόσμου πρώτοι,
ποὺ τότε τῆς μελωδικαῖς
τῶν τροβαδόσων μουσικαῖς
τῶν ἴλευθερῶν τουρεκῶν συναδεύουν οι κρότοι.

'Πιες τὸ λὲν ντόνα εἶ μόρπιλε καὶ ἀντίο ντὲλ πασσάτο,
μπρὸς 'στὸν Μαέστρο σίμωσε, προσκύνα τον ὃς κάτω,
ποὺ μόνον μὲ τὸ μέλος
ἴπλουτις 'στὲ τέλος,
χωρὶς ν ἀνοίζει, Περικλῆ, μπακαλίκο κανένα,
χωρὶς ν ἀπέπει οικόπεδα, μήτε χωρφάσι ξένα,
μήτε καὶ κληρονόμου τον τὸν ἀρροτο κανεῖ,
μήτε Ταμίας ξένιε καὶ 'Ηγουμένος Μονᾶς.

'Μπρὸς 'στὸν Μαέστρο σίμωσε, ποὺ 'χόρτασε σταυροὺς
καὶ μύρτα καὶ δαφνόλαρα καὶ δόξα καὶ τιμὴ,
καὶ ζωτανὸς ισκερπίτης 'στὴν φωτάχια θησαυρούς,
νὰ λέγ τα τραγούδια του, μὲ νέχη καὶ φωνή.

Πέτα, φυγὴ μελωδικὴ...μέσ 'στοὺς δίκους σου τόνους
θὰ βρίσκωμε τὰ νεάτα μας καὶ τοὺς χρυσοῦς μας χρόνους,
ιπαναστέσις, Ερτας, ἀρχέστατη πρέστις,
Μαχανέλος φλογεροὺς καὶ ἀθάνατας Καπτέρεις.

Π.—Δὲν ἐπῆγες, σίρ 'Αλφρέδη, 'στοὺ Πεπτούδωρ τὸν χορό.
Φ.—Δὲν ἐπῆγυ...
Π.—Δὲν ἐπῆγες...νὰ μπαγλάρωμα γιρό.

Καὶ καμπόδας ποικιλίαις,
μ' θάλλους λέγους ἀγγελίαις.

Νίκος 'Επιτοκόπουλος καὶ Κάκη Διομήδη,
ἀλλαζενε χαρούμενοι μυντσίταις δακτυλίδι.
"Έρως μαρδὸς τοὺς ήνωσε, ρωμάτο δίκως λόγια....
δ μὲν γαμπρὸς εν πρωτος
πίνα καὶ λογίστης,
καὶ νύφη χάρις, ζάχαρη, μπουμπούκι, τρέλλα, τζόγκι.

Πι Γιαννακόπουλος, γατρὸς ἀπὸ τὴν Καλαμάτα,
ἰστεφανὼ μιὰ χαρὰ μὲ κόρη μπαρομπάτη,
μὲ μὲ πρωτοξαδέλφη μας, μὲ τὸν Κλεόδ Σουρῆ,
τοὺ τὴν στολίσει καὶ ὡμορέψει καὶ χάρης σοβαρή.
Καὶ ο Φασούλη κυτταζωτας τὸν γέμο μὲ καμάρι
δλας τοῦ κόμου τῆς χαραῖς εὐχήθη 'στὸ Σανγάρι.

"Ἐνας τόμος ποιμάτων πλέρεις οἰστρο δυνατοῦ
τοῦ Στεφάνου τοῦ Μαρτζάκη, λιγνοτόμου ποιητοῦ,
έξαιρετος τυπωμένος τύποις τοῦ Σακελλαρίου
καὶ δεπάναις τοῦ γενναίου Μαρκολή τοῦ Γρηγορίου.

'Ο Θαλασσινὸς δ Θήσης, νέος γνώσεως πολλής,
παρητήν τελευταῖς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς,
καὶ εἰς τὸ μαθῆτη καὶ ἔνεκ θείος του, πούναι πρώτος παραλλήλος
Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμαϊοῦ μας, περλεπτίκα πατριώτου,
δριμοὺς τριαντατρίκ, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδύτου.